

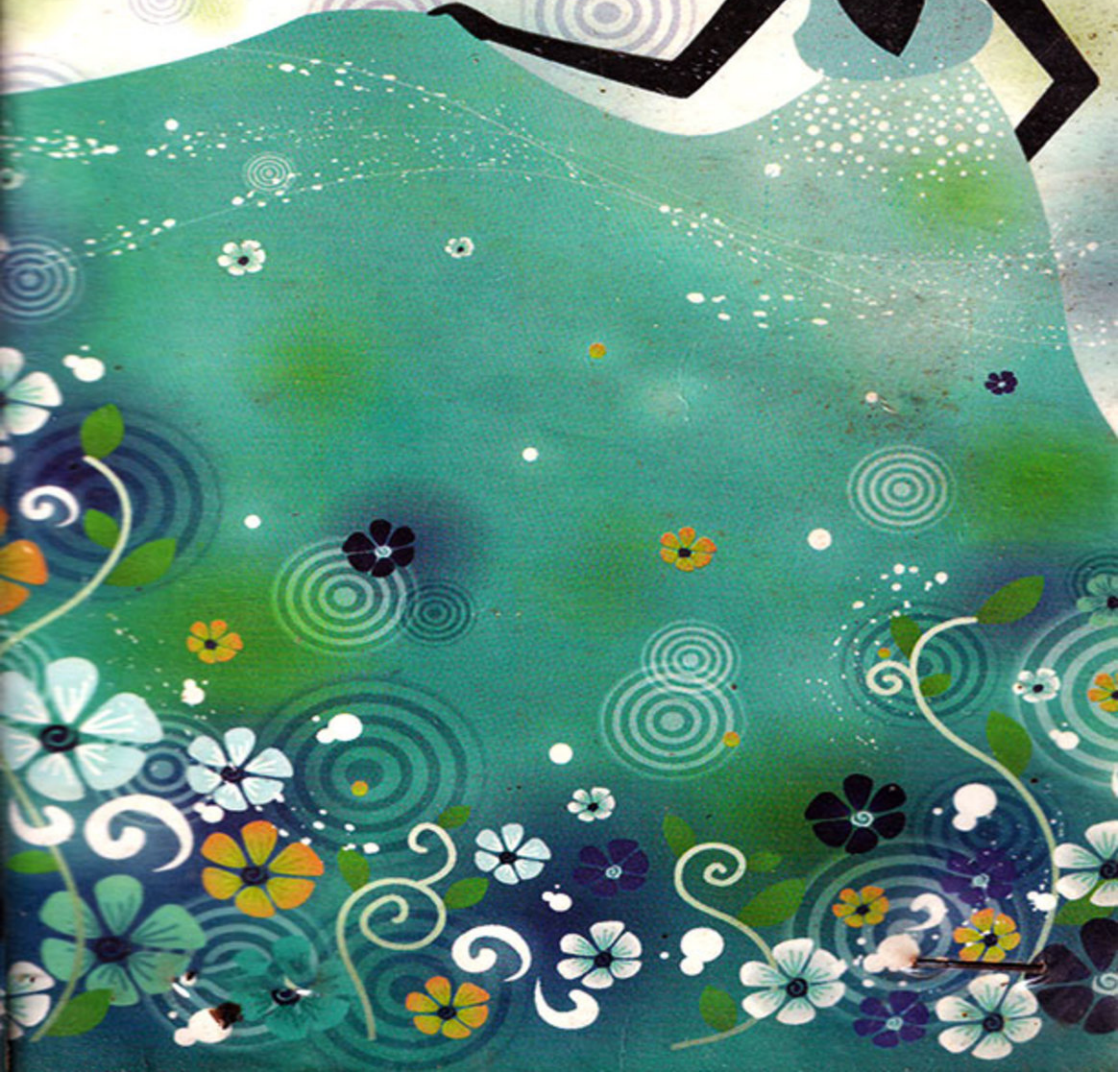

ပညာရေးဝန်ကြီးဌာန

ကြည်နုစေတီ

ပုံပြင်ထဲက
ကောင်မလေး

(အာချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

"ကိုကျော်စွာ ရောက် လာပြီဆရာ"

သူတပည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ အသံကြောင့် ဆက်တီပေါ်ကို ခြေထောက်တစ်ချောင်း ပစ်တင်ရင်း ခေါင်းကို ဆိုဖာပေါ်မှီလျက် သက်သောင့်သက်သာ လဲလျောင်းနေရာမှ ဖြိုးပြည့်စုံ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

သူ့ရှေ့မှာ လက်နောက်ပစ်လျက် ရိရိကျိုးကျိုးပုံစံလေးနှင့် ခါးလေးညွတ်ကာ ရပ်နေသော မင်းမင်းကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ့ရဲ့ ခပ်စင်းစင်း အကြည့်ကြောင့် မင်းမင်းက မဝံ့မရဲလေသံနှင့် ...

"ကိုကျော်စွာက ဆရာနဲ့ တွေ့ခွင့်တောင်းနေပါတယ်"

ဟု ထပ်ပြောလေသည်။ ။

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

"ရောက်နေတာ ကြာပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ နာရီဝက်နီးပါးရှိပြီဆရာ၊ ဆရာအိပ်နေတယ်ထင်လို့ ကျွန်တော် ခဏ စောင့်ခိုင်းထားတာ"

သူ စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာ တွေ့ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။ ။ မင်းမင်းက အလျင်စလို ပြေး လာပြီး ရွှေရောင်မီးခြစ်လေးကို ထောက်ခနဲဖွင့်ကာ

မီးညှိပေးသည် ။

အဲဒီလို အလိုက်တသိရှိမှ သူက သဘောကျတတ်တာမို့ သူ့ရဲ့ လက်စွဲတော် တပည့်လေးတွေက ပျာယာခတ်နေကြတာ ဖြစ်၏။

သူ စီးကရက်ကို တစ်ချက်ဖွာရှိုက်ပြီးမှ ...

"မင်းတော်တယ် ... ငါအိပ်နေတာတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့နဲ့ တွေ့ရင် ဈေးစကားပြောဖို့ အချိန်ယူစဉ်းစားနေတာ၊ ကဲ ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"

မင်းမင်းက ချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွားသည် ။ စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ပဲ သူ့အခန်းတံခါးက ပွင့်လာကာ မင်းမင်းနှင့်အတူ ကိုကျော်စွာနှင့် တခြားလူတစ်ယောက် ဝင်လာသည် ။

"စောင့်နေရတဲ့ အတွက် ... တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကျော်စွာ၊ ကျွန်တော် အလုပ်လေး နည်းနည်း ရှုပ်နေလို့ ပါ"

ခရီးရောက်မဆိုက် နွေးထွေးချိုမြိန်စွာ တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်တယ်ဆိုတာမို့ ကိုကျော်စွာမျက်နှာက ပြုံးသွားသည် ။

"ရပါတယ်ဗျာ ... ကိုဖြိုးပြည့်စုံ ဘယ်လောက်အလုပ်များ တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်"

ကိုကျော်စွာစကားအဆုံး သူ နှုတ်ခမ်းထောင့်ကလေး တွန့်ကွေးသွားရုံ ဖွဖွကလေး ပြုံးလိုက်မိပါသည် ။

ရှင်းသန့်ချောမွေ့သော သူ့ရုပ်ရည်နှင့် ချိုသာကြည်လင်သော သူ့စကားသံကို ကြားရသူ မည်သူမဆို အနည်းနဲ့ အများ တော့ ယုံကြည်လေး

စားသွားကြတာချည်းပင်။

စီးပွားရေးသမားဆိုတာကလည်း မုသားမပါလင်္ကာမချောဆိုသလို အလိမ်အညာနှင့်တော့ သိပ်မလွတ်ကင်းပါ။ ကြည့်ကောင်းအောင် အဆင်ပြေသွားအောင်တော့ ပြောရသေးသည် ။

"ဒါနဲ့ ကားက ကျွန်တော်လိုက်ကြည့်ရမှာ လား"

"လိုက်မကြည့်ရပါဘူးဗျာ ... ကျွန်တော် ယူလာတယ်။ ဒီက ကိုဟိန်း ကျော်ကိုသာ မေးကြည့်ပေတော့၊ ဟိုမှာ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ရသလဲဆိုတာ"

ကိုကျော်စွာနှင့်ပါလာသော ကိုဟိန်းကျော်ဆိုသည့်လူက သူ့ကိုသွားဖြလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြရှာ၏။

"အဲဒါဆိုလည်း သွားကြည့်ရအောင်ဗျာ။ အောက်မှာ ရပ်ထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် ကိုဖြိုးပြည့်စုံ"

သူ့နာမည် သူပြန်ကြားရတာ နားထဲမှာ ခပ်တောင့်တောင့်နှင့် သိပ်ဘဝင်မကျမိချေ။ သူ့ကို ပြည့်စုံဟု ခေါ်တာ သဘောအကျဆုံးပင်။ နာမည်ကိုက အတိတ်နှင့် နိမိတ်နှင့်မဟုတ်လား။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ပြည့်စုံကြွယ်ဝသော သူ့အတွက် ထိုအမည်က ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါသည် ဟု ပင် ဆိုရမည်။

"ကာလာက ivory ... လား၊ ကျွန်တော်က အဖြူသန့်သန့်လိုချင်တာ"

ကားဘောနက်ပေါ်မှာ လက်ထောက်ရင်း နောက်လှည့်ပြောလိုက်သော သူ့စကားကြောင့် ကိုကျော်စွာပုံစံက ပျာယာခတ်သွားသည် ။

အားလုံးကြိုက်နေပြီးမှ ကာလာကြောင့် ငြင်းပစ်လိုက်မှာ ကို စိုးရိမ်
နေသည်။ သူက မထင်ရင် မထင်သလို လုပ်တတ်သူမို့ ကိုကျော်စွာ ပျာ
သွားတာ သိပ်တော့မဆန်း။

"ivory ... က ရှားတယ်ဗျ၊ ကာလာပြောင်းရတာ လွယ်ပါတယ်။ ကျွန်
တော်က ကိုဖြိုးပြည့်စုံ ကြိုက်မယ်ထင်လို့ "

သူ စုတ်တစ်ချက်သပ်ရင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

"ကာလာပြောင်းတာကို မကြိုက်ဘူးဗျ၊ သိတယ်မှတ်လား၊ ကျွန်
တော်က အော် (Original) ပဲကြိုက်တာ၊ ကျေးဇူးပဲနော်၊ ထပ်ရှာလိုက်ပါ
ဦး"

စကားအဆုံး သူလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နှင့်
ကျန်ခဲ့မည့် ကိုကျော်စွာမျက်နှာကို မြင်ယောင်ကြည့်ပြီး သူပြုံးလိုက်မိသ
ည်။

"ဆရာ ဘာလို့ ငြင်းလိုက်တာလဲ၊ ကာလာက ဘာမှ အရေးမကြီးတာ
ကို"

မင်းမင်း သူ့နောက်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး လိုက်လာရင်း
မဝံ့မရဲဝင်ပြောသည်။ "Underground Car Park ထဲမှာ အေးအေးဆေး
ဆေး လျှောက်လာရင်း သူ မင်းမင်းကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

"သူကားကို မကြိုက်လို့ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီ Park ထဲမှာ ငါအရမ်းကြိုက်
သွားတဲ့ ကားတစ်စီး ခုနက မြင်လိုက်လို့ "

"ဗျာ ..."

"ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ စကားပြောနေတုန်း ဒီထဲမောင်းဝင်သွားတာ မြင်
လိုက်လို့ "

"အဲဒါက ရောင်းဖို့ ဟုတ်ပါ့မလား"

"ဟေ့ကောင် ... ငါမဝယ်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်း ဘာမှ မရှိဘူး။ ဝယ်လို့ မရတာကို ရအောင်လုပ်ပြမယ်။ ခုန မာစီဒီးအနက်ရောင်ကို တွေ့အောင်ရှာ"

များ ပြားလှသော ကားတွေကြားထဲ သူတို့ နှစ်ယောက် ဝေဝဲရှာဖွေလိုက်သည်။ ။

တွေ့ပါပြီ။

ဘယ်လောက်အရေအတွက်များများ ခမ်းနားလှပသော အနက်ရောင်တောက်တောက် ကားကလေးက ကားအများကြီးထဲမှာ ထင်ရှားစွာ သူ့ကိုစောင့်ကြိုနေသည်။ ။

သူ ကားလေးကို မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ကြည့်နေရင်းမှ ထိုအနက်ရောင် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော ကားလေးကို ထိတွေ့ပွတ်သပ်ချင်စိတ် ပေါက်လာမိလေသည်။ ။

သူ ကားဘောနက်ကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ပွတ်အဆွဲမှာ ဆူညံသော မြည်သံတစ်ခုနှင့်အတူ ကားတံခါးက ချက်ကနဲ ပွင့်သွားသည်။ ။

သူ သိပေမယ့် ခေါင်းမော့မကြည့်ဘဲ ကားကိုယ်ထည်တစ်ခုလုံးကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကိုင်တွယ်ကြည့်နေမိ၏။

"ဒီမှာ "

ခပ်စူးစူးခေါ်သံလေးကြောင့် သူ မျက်လုံးအကြည့်ကို ရွှေ့လိုက်စဉ် အနက်ရောင် ကြိုးသေးသေးလေးတွေကို ခြေသလုံးသားအထိ သိုင်းထားသော ခြေထောက်ဖြူဖြူလေးတစ်စုံကို မြင်လိုက်ရသည်။ ။

ထိုမှ တစ်ဆင့် သလုံးသားဝင်းဝင်းလေးနှင့် ပေါင်တံသွယ်သွယ်လေးကို မြင်လိုက်ရပြီးနောက် သူ ခေါင်းမောကြည့်လိုက်၏။

အားပါး ... ကားနှင့်အပြိုင်လှနေတဲ့ မျက်နှာပိုင်းပိုင်းလေးတစ်ခုပါလား။ အနက်ရောင် လည်သာအင်္ကျီလက်ပြတ်ကို လည်ထောင်ဇစ်ပိတ်ပုံလေး ဝတ်ထားပြီး စကတ်လား၊ ဘောင်းဘီလားမသိ (ခပ်တိုတိုကျပ်ကျပ်) ရသောအရာကို ခါးပတ်ပြားကြီးကြီးနှင့် ပတ်ဝတ်ထားသော သူမအသွင်က နိုင်ငံခြားအက်ရှင်ကားထဲမှ မင်းသမီးထက်ပင် ဆွဲဆောင်အားပြင်းနေသေးသည်။

သူမက GUCCI မျက်မှန်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲချွတ်ရင်း မေးတစ်ချက်ပင့်ကာ ...

"ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ ... ကားခိုးမယ် ဆိုရင်တော့ ဒီလိုမှ င်သေသေ ပုံစံလုပ်တိုင်း ရမယ်မထင်နဲ့ "

ဟု စုံထောက်မလေးလို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်လေသံနှင့် ပြောလိုက်တာမို့ သူရယ်ချင်သွားသည်။

"မင်းကားကို ခိုးမယ်လို့ ဘယ်သူကပြောလဲ"

"အိုး ... သူခိုးက ခိုးမယ်လို့ ပြောပါ့မလား၊ ရှင့်ပုံစံကြည့်တာနဲ့ အသိသာကြီး၊ ဟွန်း ... ခိုးတာတောင် တစ်စီးလုံးကို သိက္ခာရှိရှိခိုးမယ့်လူ မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်စစီ ဖြုတ်ခိုးမယ့်သူခိုး"

စကားအဆုံး သူ ဟက်ကနဲ ရယ်ချလိုက်မိသည်။

"ကိုယ့်ပုံစံက သူခိုးနဲ့ တူနေလို့ လား"

"အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ ရှင့်ရုပ်က လီယိုနာဒိုငယ်ငယ်ကရုပ်နဲ့ တော်တော်ဆင်ပါတယ်။ သူ့ထက်တောင် ပိုသားနားသေးတယ်။ ဒါပေ

မဲ့ ခုခေတ်မှာ ဘယ်သူခိုးမှ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် မနေကြတော့ဘူးလေ"

"ရှင် သူခိုးဖြစ်ဖို့ ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက် သေချာတာပေါ့"

သူမစကားအဆုံး မင်းမင်းက ခွဲကနဲ ကျိတ်ရယ်သည်။ ။

"မင်းကရော ဒီကားပိုင်ရှင် ဟုတ်ရဲ့ လား"

ဖြိုးပြည့်စုံစကားအဆုံး သူမက မျက်တောင်တစ်ချက်ပင့်ရင်း ...

"ကိုယ်ပိုင်ကားမို့ ကိုယ်တိုင်မောင်းလာတာပေါ့ရှင်။ ဘာလဲ ရှင့်ကို Owner Book တွေ လိုင်စင်တွေ ထုတ်ပြနေရဦးမှာ လား"

"ဒါဆို ... မင်းကိုယ်ပိုင်ပေါ့"

ကောင်မလေးက ဆတ်ကနဲ ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

"လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်က ကျွန်မအဖေပိုင်တယ်၊ ခုတော့ ကျွန်မပိုင်သွားပြီ"

ကောင်မလေးကြည့်ရတာ ဆယ့်ရှစ် ဆယ့်ကိုးအရွယ်လေးမို့ သူ့ထက်နှစ်နှစ်လောက် ငယ်မည်ထင်ပါသည်။ ။

"ကောင်းပြီ၊ မင်းအပိုင်ဆို ကိုယ့်ကိုရောင်းမလား"

သူမက နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ရင်း ခေါင်းယမ်းသည်။ ။

"ရှင်က ခိုးလို့ မရတော့ လိမ်ပြီး ယူတော့မယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား ...

"

သူဖြိုးလိုက်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲ လိုရမည်ရ ထည့်လာသော Cheque တစ်စောင်ကိုထုတ်ပြီး သူမကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ။

"ရော့ ... ဒီမှာ မင်းကားရဲ့ ရောင်းဈေးကို ရေးလိုက်။ ကိုယ်လုံးဝမ

ဆစ်ဘူး"

စကားအဆုံး သူမက မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ပြီး Cheque ကို လှမ်းယူသည်။ ။

ထို့နောက် ချက်ပေါ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာရေးလိုက်ကာ သူ့ထံလှမ်းပေးသည်။ ။

"ထောင့်ငါးရာ ... ဟုတ်လား"

သူ တအံ့တဩဆိုလိုက်စဉ်၊ သူမက ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

"ဒီကားမျိုးကို ဘယ်လောက်တန်တယ်ထင်လို့လဲ"

"မင်းပဲ သိန်းထောင့်ငါးရာဆို"

သူမက ခပ်လွန့်လွန့်ပြီးရင်း ...

"သွားသေလိုက်ပါလားရှင် ... ကျွန်မတောင်းတဲ့ ထောင့်ငါးရာက ပိုကံဆံ မဟုတ်ဘူး "

သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ကနဲ ခုန်သွားသည်။ ။

"ဒါဖြင့် ဘာလဲ"

"နောက်မှ ပြောမယ်၊ ထောင့်ငါးရာဆိုတာ ကားဈေးနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး"

"ဒါဆို ဘာလဲ၊ ကိုယ် အခုပေးလိုက်မယ်"

"စောပါသေးတယ်ရှင်"

သူမက သူ့ကိုတစ်ချက်စိုက်ကြည့် ပြီးပြရင်း ကားမှန်ကို တဖြည်းဖြည်း တင် လိုက်လေသည်။ ။ ထို့နောက် သူနှင့်မင်းမင်းကို ကွေ့ရှောင်ကာ

ဝေါကနဲ မောင်းထွက်သွားတော့၏။

"ဟိတ် ... နေဦးလေ"

နာမည်လေးတောင် မမေးလိုက်ရ။

ကံဆိုးချင်တော့ ကားနံပါတ်လည်း မှတ်မထားမိ။ သူစိတ်ညစ်သွားမိသည် ။

"တောက်! ထောင့်ငါးရာနဲ့ ငါ့ကိုအရူး လုပ်သွားတယ်"

သူ့နှုတ်က ထိုစကားကိုပဲ တဖွဖွပြောနေမိ၏။

"ကိုဖြိုး"

"ထောင့်ငါးရာတဲ့ ကွာ"

"ဟေ့ကောင် ... ကိုဖြိုး"

"ဟမ် ... ဘာ ... ဘာတဲ့ လဲ၊ ထောင့်ငါးရာ ပြန် လာပြီလား"

သူ မျက်လုံးတွေကို ပွတ်သပ်ရင်း ထထိုင်လိုက်မိသည် ။

မင်းမင်းက သူ့ခြေထောက်ကို တစ်ချက်လွှဲကန်ရင်း ...

"မင်းကြီးတော် ထောင့်ငါးရာလား"

ဟု ဆဲကာ ထွက်သွားသည် ။

သူ ခေါင်းကုတ်ရင်း ဟိုဒီလိုက်ရှာကြည့်မိ၏။ သူမပေးခဲ့သော ချက်

လေးမရှိတော့။ ပြီးတော့ သူက မြေအောက်ကားပါကင်မှာ မဟုတ်၊ သူ့ အဝတ်အစားတွေကို ငုံ့ကြည့်တော့ အော်ငိုချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားရသည်။ ။

စက်ဆီတွေ၊ အင်ဂျင်ဝိုင်တွေ ပေကျံနေသောကြောင့် အဖြူဆိုတာ ကျမ်းကျိန်ပြောရတော့မည့် စွပ်ကျယ်နှင့် ဒူးနားမှာ ခွေးကိုက်ထားသလို ဖွာလန်ကြနေသည့် ဂျင်းဘောင်းဘီခပ်နွမ်းနွမ်းတစ်ထည်။

ခုနု သူ့ကို တစ်ဆရာတည်း ဆရာနေသော မင်းမင်းကလည်း ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲကာ ခြေထောက်နှင့်ပင် အားကုန်သမသွားသေး၏။

သူ့အိပ်မက်ကလေးကို နှမြောသွားသည်။ ။

သူ့ဘဝကို ချက်ချင်းကြီး နိမ့်ကျထိုးဆင်းသွားအောင် ရက်ရက်စက်စက်နှိုးသွားသော မင်းမင်းကို သူ စိတ်ထဲကပဲ ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်မိ၏။

ထိုစဉ် ရဲထိုက်ရောက် လာပြီး ...

"ကိုဖြိုး ... ဘာရှာနေတာလဲ၊ ငါကြားလိုက်ပါတယ်၊ ထောင့်ငါးရာဆိုလား၊ မင်းရေဆေးပေးနေကျ ကားပိုင်ရှင်ကိုကျော်စွာက နောက်တစ်ခါ လာမှ ဘောက်ဆူးပေးမယ်တဲ့ ။ မင်းအိပ်နေတာနဲ့ ပေးမသွားတာကွ"

သူ စက်ဆီပေနေသောလက်နှင့် မျက်နှာကို တစ်ချက်ပွတ်သပ်ရင်း ခေါင်းအုံးအိပ်ခဲ့သော ကားတာယာအစုတ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။

အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုကျော်စွာက သူ့ဆီကို ကားလာပြသည့် ပွဲစားဖြစ်နေပြီး မင်းမင်းက သူတပည့်ဆိုတာကို ရဲထိုက်ကို ပြောပြရရင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားမိသေးသည်။ ။

မင်းမင်းသာ ပြန်ကြားရင် စိတ်တိုပြီး သူ့ကိုဆဲရုံသာ ရှိမည်။ ရဲထိုက် အာချောင်လို့ ကိုကျော်စွာသိသွားရင် အားနာစရာ။

သူ ဘာမှ မပြောဖြစ်ပါတော့။ အိပ်မက်ထဲမှာ ထောင့်ငါးရာတောင်းသော ကောင်မလေးအကြောင်းလည်း မပြောဖြစ်တော့။

လှပခမ်းနားလွန်းသော အိပ်မက်ကိုသာ တစ်စုံစီမံတွေးပြီး ကြည်နူးနေတာ အမောပြေသည် ။

အိပ်မက်ထဲမှာ က သူ့နာမည်က ဖြိုးပြည့်စုံတဲ့ ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ရယ်ချင်သွားသည် ။

နာမည်ပေးတာတောင် ချို့တဲ့ ကပ်စေးနှဲလွန်းသော သွားလေသူ အဖေနဲ့ အမေကို စိတ်ဆိုးရမလို။

တကယ်တော့ သူ့နာမည်အစအဆုံးကိုက တစ်လုံးတည်း "ဖြိုး"တဲ့ ။ သူငယ်ချင်းတွေရော သူ့အလုပ်ရှင်ရော အားလုံးက "ကိုဖြိုး"။ ဒါကို မကျေနပ်သောသူက အတိတ်နိမိတ်ကောင်းအောင် "ဖြိုးပြည့်စုံ"လို့ ဝပ်ရှော့က သူငယ်ချင်းများကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီး နာမည်ပြောင်းခေါ်စေသည် ။

လက်ဖက်ရည်သောက်စဉ်က ကောင်းပြီ ကောင်းရဲ့ နှင့်။ ပြီးတော့ ဒုံရင်းက ဒုံရင်း ကိုဖြိုးပဲပြန်ဖြစ်သွားသည် ။ ဒါတောင် သူ့ဘကြီး ခေါ်သလို "ငဖြိုး"လို့ မခေါ်တာ ကံကောင်း။

သူ့ဘဝက အတိတ်ကိုပဲပြန်ကြည့်ကြည့်၊ ပစ္စုပ္ပန်ကိုပဲ ငဲ့ကြည့်ကြည့် ဘယ်လိုမှ ကံမကောင်းခဲ့ပါ။

သူ့ဇာတိက ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ကဝမြို့နယ်ထဲက ရွာငယ်လေးတစ်ရွာဖြစ်သည် ။ အဖေနဲ့ အမေဆုံးပြီး ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သော ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်က ကောက်ယူမွေးစားပြီး အတန်းပညာသင်ပေးခဲ့လို့ ရွာက အလယ်တန်းကျောင်းလေးမှာ ရှစ်တန်းအောင်ရသည် ။

ရုပ်ရည်လေးကလည်း သန့်၊ ပညာကလည်း သိပ်မဆိုးတာမို့ အနီးနားက ရွာမှာ ရှိတဲ့ တွဲဖက်အထက်တန်းကျောင်းကိုပို့ပြီး စာဆက်သင်စေခဲ့သောကြောင့် သူ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့သည်။ ။

ဆရာတော် မမာမကျန်းဖြစ်တာမို့ သူ တက္ကသိုလ် ဆက်တက်ဖို့ အခက်အခဲဖြစ်နေတုန်း၊ ရုတ်တရက်ရောက်လာသော ယခု ကားဝပ်ရှေ့နဲ့ ကားရေဆေးဆီထိုးလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် ဦးမင်းနိုင်။ ဆရာတော်ရဲ့ ဒကာရင်းဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းဆက်တက်ရမလို၊ သူများ လယ်ထဲယာထဲ သူရင်းငှားလိုက်ရမလိုဖြစ်နေသောသူ့ကို အသက်မွေးမှုအတတ် ပညာပါ သင်ပေးပါမည်ဟု ဆရာတော်ထံ၌ အာမဘန္တေခံကာ ရန်ကုန်သို့ ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဦးမင်းနိုင်နှင့် ရွာမှာ ကျန်ခဲ့သော ဆရာတော်တို့ နှစ်ဦးပေါင်းကျေးဇူးရှယ်သာနှင့် တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်သည့်သူ စာပေးစာယူဘွဲ့ ရခဲ့သည်။ ။

ယခုလောလောဆယ် သူက ဝပ်ရှေ့မှာ ယုံကြည်စိတ်ချသည့် တပည့်ရင်းဖြစ်နေပေမယ့် မျက်နှာလွှဲ အားကိုးရလောက်သည့်လူတော့ ဖြစ်မလာသေးချေ။

နှစ်နှစ် သုံးနှစ်ရှိတာတောင် အားမကိုးရသေးဆို သူကိုယ်တိုင်က ဒီအလုပ်ကို စိတ်မှ မဝင်စားတာ။

သူဖြစ်ချင်တာ ရဲသီဟလို ဘဝမျိုး။

ရဲသီဟဆိုတာ ဖြိုးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး ရုပ်ရည်ရော၊ ပစ္စည်းဥစ္စာပါ အစစအရာရာပြည့်စုံသည်။ ။ အဖေက ပဲခူးဒီဂရီကောလိပ်က ပါမောက္ခ၊ အမေက မြို့နယ်ပညာရေးမှူး၊ နှစ်ဖက်အဘိုးအဘွားတွေက ရွှေပန်းထိမ်လုပ်ငန်းတွေလုပ်ပြီး မျိုးနှင့်ရိုးနှင့် ကျိကျိတက်ချမ်းသာသည်။ ။

ဝပ်ရှော့မှာ ကားရေလာဆေးရင်း ရည်မွန်သန့်ပြန့်သောဖြိုးကို သူက မြင်မြင်ချင်း ခင်သွားသည်။ ။ ပဲခူးဒီဂရီကောလိပ်မှာ သူ့အဖေပါမောက္ခ အဖြစ် ရှိနေတာ အကြောင်းပြုပြီး ရဲသီဟက ကားနှင့်လိုက်ပေးရာက အ ခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ကုန်သည်။ ။

ရဲသီဟက YUFL မှာ အင်္ဂလိပ်စာ အဓိကကျောင်းသား၊ သရုပ်ဆောင် လုပ်တော့မယ့် သင်တန်းတက်ဆဲ မော်ဒယ်လ်ပေါက်စလေးဖြစ်သည်။ ။

ဖြိုးက သူ့ထက် ရုပ်ရည်သာပေမယ့် ရိုးရိုးအင်္ဂလိပ်စာအဓိကနဲ့ အ ဝေးသင် တက်နေရတဲ့ ဝပ်ရှော့အလုပ်သမား၊ ဘဝက ကွာချင်တိုင်းကို ကွာနေတော့သည်။ ။

ဖြိုးဘဝမှာ အားကျရသူက ရဲသီဟ၊ ရဲသီဟဘဝမှာ ချစ်ခင်အားကိုးရ သူက ဖြိုး။ ။ အပြန်အလှန် မှီတွယ်ချိတ်ဆက်မှုတစ်ခုနှင့် သူတို့ နှစ်ယောက်က အရမ်းကိုခင်ပြီး တတွဲတွဲရှိကြသည်။ ။

ဖြိုးက မိဘမရှိ၊ ဆရာတော်ကလွဲပြီ တခြားကြည့်ရှုရမယ့်သူ တစ်ယောက်တလေမှ မရှိတာမို့ ရသမျှလစာကို မင်းသားရှုံးအောင် အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ဝတ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သူဌေးသားလိုနေသည်။ ။

ရဲသီဟနှင့် အပြင်သွားလျှင် တစ်တန်းတည်းထင်ရအောင် ဖြိုးအသွင်က တောက်ပသားနားသည်။ ။ ပညာလေးလည်း တတ်၊ ရုပ်ရည်လေးကလည်း ရှိတာမို့ တော်ရုံမိန်းကလေးကို စိတ်ကူးထဲပင်မထည့်ချေ။ နောက်ဆုံးအဆင့် ကျေးဇူးရှင် ဦးမင်းနိုင်ရဲ့ သမီး စုမြတ်နိုင်ကိုတောင် ဆယ်တန်းမအောင်တာမို့ ရင်ခုန်စရာမကောင်းသည့် စာရင်းထဲထည့်ထားသူ။ ။

ကိုယ်တိုင်က ဘာမှ မဟုတ်သေးပေမယ့် တစ်နေ့ ငါဘာဖြစ်ရင်ဆိုတဲ့

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အတွေးနှင့် သွေးနားထင်ရောက် စိတ်ကူးယဉ်နေ သူတည်း။

ထိုမျှမက ချမ်းသာလျှင် ဖြိုးဆိုသော နာမည်နောက်မှာ ပြည့်စုံဟု ထင်ထည့်ပြီး ဖြိုးပြည့်စုံဟု ပြောင်းပစ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ထဲတေးထားသေး သည် ။

သူ့ရည်မှန်းချက်က နည်းနည်းတော့ ရှုပ်ပါသည် ။

ငယ်စဉ်က ဖြစ်ချင်တာ အရမ်းတော်ပြီးထက်မြက်တဲ့ ရဲအရာရှိ၊ နောက်တော့ ရဲသီဟလို မော်ဒယ်လ်ဖြစ်ချင်ပြန်သည် ။ လတ်တလော သူ့ခေါင်းထဲရောက်နေတာက အရမ်းချမ်းသာပြီး စီးပွားရေးလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်သည့်သူ။

နောက်ဆုံးအိပ်မက်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ သူ့ဘဝမှာ လိုအပ်နေသော ထောင့်ငါးရာသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဘယ်သူကများ သူ့ကို ထောင့်ငါးရာ ပေးပါမည်နည်း။

လောလောဆယ်တော့ သူ အိပ်ပျော်နေသည့်အတွက် သူ့ကိုဘောက် ဆူးပေးနေကျ ကိုကျော်စွာကပင် ပေးမသွား။

အင်းလေ ...

အိပ်မက်နဲ့ လက်တွေ့ ဒီလောက်တော့ ကွာမှာ ပေါ့လို့ တွေးလိုက်မိ လေသည် ။

အခန်း (၂)

"ဟေ့ကောင် ကိုဖြိုး၊ မင်းသူငယ်ချင်း လာနေတယ်"

မင်းမင်းစကားကြောင့် သူ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရဲသီဟက သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော ပြိုင်ကားအဝါကလေးပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

"ဟေ့ ... မင်း ကားလာပြင်တာတွေ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်နော်"

သူ့စကားအဆုံး ရဲသီဟက လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်ရင်းပြုံးသည်။

"ကိုဖြိုး ငါ့ကားမလှဘူးလား"

"လှတာပေါ့၊ အသစ်ဝယ်ပေးလိုက်တာလား"

ရဲသီဟ ကားကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူ ကားနားကို လျှောက်သွားပြီး ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည့် ကားဘောနက်တွေ၊ တံခါးတွေကို လက်နဲ့ လျှောက်ပွတ်ဆွဲကြည့်လိုက်ပါသည်။

သူ့လက်မှာ တစ်မှုန်တစ်စက်တောင် ကပ်ပါမလာတာမို့ သူသဘောကျစွာ ပြုံးမိသွားသည်။

"ဘယ်လိုလဲ မင်းသဘောကျတယ်မဟုတ်လား၊ တစ်ပတ်လောက် လျှောက်မောင်းကြည့်ပါလား"

"အိုကေ! ... ငါအရမ်းကြိုက်ပြီး ခိုးပြေးသွားရင်ရော"

"ငါလည်း ... ဒေးဗစ်ကော့ပါးဖီးလ်နီးပါး နာမည်ကြီးသွားမှာ ပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကားတစ်စီးလုံးကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ... ဖျောက်ပစ်နိုင်လို့ လေ"

ရဲသီဟ စကားအဆုံး သူရယ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ။

"ဒါနဲ့ မင်းကို ဒီကား ဘယ်သူဝယ်ပေးထားတာလဲဆိုတာ မမေးရသေးဘူးနော်"

"ငါ့အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ပြည့်လို့ အဖေနဲ့ အမေက လက်ဆောင်ဝယ်ပေးတာ"

"ကောင်းပါလေ့ကွာ၊ လာမယ့် နိုဝင်ဘာ နှစ်ဆယ့်တစ်ရက်ဆို ငါလည်း နှစ်ဆယ့်တစ်ပြည့်မှာ ၊ ဘယ်သူကများ ပလတ်စတစ်ကားတစ်စီး ဝယ်ပေးမလဲ မသိဘူး"

"အားမငယ်ပါနဲ့ ကွာ ... ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ။ ခုကတည်းက Toy World မှာ သွားကြိုမှာ ထားမယ်။ remode နဲ့ ကားမျိုး ကြိုက်တယ်မှတ်လား ... ဟား ဟား ဟား"

သူ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး ခြံထဲမှ ကားကိုလျှောက်နဲ့ မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

သူ လီဗာကို ခပ်ဆဆလေး ဖိနှင်းထားစဉ် ကားလေးက ညှို့မှ လွှတ်သောမြားလို တရိပ်ရိပ် ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

သူတို့ ဝပ်ရှော့က လူသွားလူလာများ သော လမ်းမပေါ်မှာ မဟုတ်ဘဲ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေ၊ ခြံဝန်းကျယ်တွေရှိသော ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဖြစ်

သည်။

ကွန်ကရစ်လမ်းကျယ်ကြီးတွေဖြစ်ပြီး အသွားအလာရှင်းသောလမ်း
မို့ ကားကို စိတ်ကြိုက် မောင်းလို့ ရသည်။

လမ်းသွယ်ဆိုတာ လုံးဝမရှိသလောက် ရှားသောရပ်ကွက်မို့ သူ့စိတ်
ထဲရှိသမျှ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် လျှောက်မောင်းနေမိပါသည်။

လမ်းတစ်လမ်းကို ချိုးကွေ့အဝင်မှာ တော့ ရှေ့နားကပ်ကပ်လေးမှာ
ဘွားကနဲပေါ်လာသော လူရိပ်ကြောင့် သူ့မှာ အံ့သြကြောက်လန့်နေဖို့
တောင် သတိမရဘဲ ဘရိတ်ကို အားကုန် ဖိနင်းပစ်လိုက်ရပါတော့သည်။

။

"ကျွီ! ..."

"အား ..."

ဘရိတ်အုပ်သံအဆုံး ကြားလိုက်ရသော အော်သံကြီးကြောင့် ဖြိုးစိ
တ်ဓာတ်ကျစွာ မျက်စိစုံမှိတ် ခေါင်းငုံ့ချပစ်လိုက်မိသည်။

သွားပြီ ... လူတော့တိုက်မိကုန်ပြီ။

ကားမောင်းပြီး ထွက်ပြေးလျှင်လည်း လူမဆန်ရာ ကျဦးမည်။

တစ်ခုခုဖြစ်လျှင်တော့ သူ့မှာ တော့ လျော်စရာမရှိ။

ကားကိစ္စကို ရဲသီဟရှင်းပေးလျှင်တောင် သူနှင့်ဦးမင်းနိုင်က ကွိုင်
တက်ရတော့မည်။

"အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်"

မိန်းကလေးတစ်ဦးရဲ့ ညည်းညူသံကြောင့် သူ့မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လို
က်သည်။

ဖွင့်ရုံသာဖွင့်လိုက်တဲ့ သူ့မျက်လုံးအစုံက ကဏန်းမျက်လုံးတွေလို ချက်ချင်းရှေ့ကို ထောင်ထွက်လာသည် ဟု ပင် ထင်ရလောက်အောင် မြင်ကွင်းက အံ့အားသင့်ဖွယ်ပါတည်း။

ကျောလယ်လောက်ရှိမည့် ဆံပင်အနက်ရောင်အုပ်အုပ်ကလေးကို နဖူးမှ အပြောင်သိမ်းကာ ဘီးကုပ်နှင့် ကုပ်ထားတာမို့ ကကြီးပုံနဖူးလေးနှင့် မျက်ခုံးနက်နက်လေးက ထင်းနေသည် ။

ချွန်မြသွယ်စင်းနေသော နှာတံကလေးအောက်မှ ကကြီးပုံနှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးကလည်း ဖူးအိချွန်းစိုနေတာမို့ သူ တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်မိသည် ။

အိမ်နေရင်းဝတ် စပန့်ဂါဝန်အနီရောင်က ကြေမွနေပြီး ခြေထောက်ဖြူဖြူလေးမှာ စွပ်ထားသည့် ဖိနပ်ကလည်း ပန်းရောင်လွင့်လွင့်ရေချိုးခန်းစီးသည့် ဖိနပ်မျိုး။

ရုပ်ကလေးလှသလောက် အပြင်အဆင်က စုတ်ပြတ်နံ့ချာလွန်းသော ကောင်မလေးမှာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည့်သူ့ကို တစ်ချက်ပင်မော့မကြည့်။

လမ်းပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲနေသည့် နေကြာစေ့ထုပ်၊ ဆီးထုပ်၊ မရမ်းပြား၊ မက်မန်းသီး၊ ကွာစေ့စသဖြင့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်စာနီးပါးရှိသော ဘာညာကို ကွ စားစရာတွေကို ခူးလေးထောက်ပြီး လိုက်ကောက်နေပါသည် ။

နှုတ်ကလည်း တကျွတ်ကျွတ် ညည်းနေသေးသည် ။

"ဒီမှာ ... မင်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးနော်"

သူ့အသံကြောင့် ကောင်မလေးက ကောက်ထားတဲ့ မုန့်ထုပ်တွေကို ခူးခေါင်းနဲ့ ရင်ဘတ်ကြားမှာ ထိုးထည့် ဖိညှပ်ရင်း ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်

လိုက်ကာ ...

"ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ နေမလား ... ဒီမှာ တအားနာသွားတာကို"

ဟု ဆိုကာ လက်တစ်ဖက်ကို ထောင်ပြ၏။

"ဟာ ... သွေးတွေ"

သူမလက်ဖျံမှာ ပွန်းပဲ့ပြီး သွေးတွေစီးကျနေတာမို့ ဖြိုး လန့်အော်လိုက်မိသည် ။

"ကဲ ... တွေ့ပြီမှတ်လား"

"အဲလောက် ဖြစ်နေတာကို မင်းက မုန့်ထုပ်တွေပဲ အရလိုက်ကောက်နေတာလား"

ဖြိုးစကားအဆုံး သူမက မုန့်ထုပ်တွေကိုပိုက်ရင်း ပေစောင်းစောင်း လှည့်ကြည့်၏။

ထို့နောက် ပါးစပ်ထဲမှ ဆီးစေ့တစ်စေ့ကို ဖွီးကနဲ ထွေးထုတ်လိုက်ပြီး

...

"ဒါတွေကို လွယ်လွယ်ဝယ်ခဲ့ရတယ်များ ထင်နေလား။ ဟိုလမ်းမထိပ်က မုန့်ဆိုင်အထိ သွားဝယ်ရတာ။ အနာက အိမ်ရောက်ရင် နန္ဒင်းမှုန့် သိပ်လိုက်လို့ ရတယ် ... သိရဲ့ လား"

ဟု ရန်တွေ့လိုက်တာမို့ သူဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရပါသည် ။

"ဒါတွေ မင်းကပြန်ရောင်းမလို့ ဖောက်သည် သွားယူလာတာလား"

"ဘာ ..."

"မင်း နားလေးနေသလား၊ ဒါတွေ ပြန်ရောင်းမလို့ လားလို့ မေးနေတာ"

"နားမလေးပါဘူး၊ ရှင်မေးတာကို မကျေနပ်လို့ ပြန်အော်တာ၊ ဘာကိစ္စ ကျွန်မက ရောင်းရမှာ လဲ၊ ဒါ စားဖို့ ရှင့်"

"ဘယ်သူ စားမှာ လဲ"

"ဘယ်သူ စားစား ... ရှင့်အပူလား၊ အား ... ကျွတ် ကျွတ် လက်ကစပ်လိုက်တာ၊ ရှင့်မှာ ပလာစတာလေးဘာလေးများ မပါဘူးလား"

ကောင်မလေးပြောပုံက ဘုဆတ်ဆတ်နှင့် ရယ်စရာလည်းကောင်းသည် ။ ဒီလိုစကားပြောပုံမျိုးက ဘယ်သူနှင့်တူပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားနေခိုက် ...

"ကဲ ပါရင်လည်း သွားယူ၊ မပါရင်လည်း တစ်သျှူးဘောက်စ်ထဲက တစ်သျှူးနည်းနည်း ယူခဲ့ပေးစမ်းပါ။ ဒီမှာ သွေးတွေ ထွက်နေတုန်းပဲ"

ဟု အော်လိုက်တာမို့ သူ ကားထဲမှ တစ်သျှူးနည်းနည်း ယူလာပေးရသည် ။

သူမက မုန့်ထုပ်တွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ထားတာမို့ ဖြိုးကပဲ လက်ကဒဏ်ရာကို တစ်သျှူးနှင့် အသာအယာဖိသုတ်ပေးလိုက်သည် ။

တယုတယ ဂရုစိုက်လေမှ ။

သူ့ပယောဂလည်း မကင်းတာမို့ ပြဿနာရှာလျှင် မခက်ပါလား။

"အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ၊ မုန့်ထုပ်ထည့်လာတဲ့ ကျွတ်ကျွတ်အိတ် ဘယ်လွင့်သွားသလဲ မသိဘူး"

သူမစကားကြောင့် ဖြိုးလည်း ဘေးဘီကို ယောင်နနနှင့် လိုက်ရှာပေးရသည် ။

ထိုစဉ် သူမက အလန့်တကြားပုံစံနှင့် ...

"ဟော ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ... အိတ်အဖြူရောင်လေး တွေလား၊
ဟိုခြံစည်းရိုးသွပ်ဆူးလိပ်မှာ သွားငြိနေတယ်။ မြန်မြန်သွားဖြုတ်ပေး၊ မြ
န်မြန်လေး ... တော်ကြာ လေထဲလွင့်ပါသွား ... လေထဲလွင့်ပါသွား အဲ
လို ဖြစ်နေမယ် ... သွား ... မြန်မြန်"

စကားပြောရင်း ဟန်ထွန်းသီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကိုပါ ထဆိုပြလိုက်
သေးတာမို့ သူ ဟက်ကနဲ တစ်ချက်ရယ်ရင်း သူမမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်
နေတော့ ...

"သွား ... မြန်မြန်"ဆိုပြီး ပခုံးကိုတွန်းလွှတ်သည်။ ။

အထဲကို လေဝင်ပြီး တလွင့်လွင့်ဖြစ်နေသောအိတ်က သူများ ခြံစည်း
ရိုးမှာ တက်ချိတ်နေသည်။ ။

သူ့မှာ မြောင်းပေါင်ကို လှမ်းခုန်ကူးပြီး လက်ခုပ်တစ်ဖောင်နီးပါးမြင့်
သည့် သွပ်ဆူးကြိုးမှ အိတ်ကို တက်ဖြုတ်ရသည်။ ။

"မစုတ်စေနဲ့ နော်"

သူမက ထိုင်နေရာမှ လှမ်းအော်လိုက်သေးသည်။ ။

"ရော့ ... ဒီမှာ "

"ခဏကိုင်ထားဦးလေ၊ အစအဆုံး ကူညီမှ ပေါ့"

သူကချည်း အမိန့်တွေပေးနေသော ကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး အမြ
င်ကတ်ချင်ပေမယ့် လှပနုထွတ်နေသော မျက်နှာလေးက ဘယ်လိုမှ စိတ်
မဆိုးရက်စရာ။

"မင်းအိမ်ကဝေးလား ... ငါလိုက်ပို့ပေးရမလား"

သူမက အိတ်ကိုဆွဲပြီး မတ်တတ်ရပ်ကာ ...

"မဝေးပါဘူး ... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားလို့ ရတယ်။ မတော်တဆ ကိစ္စလေး ဖြစ်တာနဲ့ အခွင့်အရေး မယူချင်ပါဘူး"

ဟု ဆိုကာ ထိုနေရာမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။ ။

သူ ကောင်မလေးကို ငေးကြည့်နေမိစဉ် သူမကလည်း အတော်လှမ်း လှမ်းရောက်မှ လှည့်ကြည့်လေသည်။ ။

ဘာရယ်ကြောင့်မသိ ...

သူ ...

ထိုကောင်မလေးကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသွားသည်။ ။
